

Конь ли прѣхне иль звѣнецъ ли
Нѣгдѣ зазвѣнява,
Клонъ ли прасне,—въ мигъ отново
Всичко замълчава.

А въ полето сѣнки тъмни
Се надигатъ, шаватъ;
И дѣцата плахо гледатъ,—
Огънь разгоряватъ.

Кършатъ, трупатъ пръчки сухи, —
Буенъ огънь грѣе:
Въ мрачината глуха нощна
Надалечъ свѣтлѣе.

